

Julià Guillamon
Rascaparets

JULIÀ GUILLAMON

Rascaparets

Galàxia Gutenberg

Publicat per
Galaxia Gutenberg, S.L.
Av. Diagonal, 361, 2n 1a
08037-Barcelona
info@galaxiagutenberg.com
www.galaxiagutenberg.com

Primera edició: gener de 2026

© Julià Guillamon, 2026
© Galaxia Gutenberg, S.L., 2026

Preimpresió: Maria Garcia
Impressió i enquadernació: Romanyà-Valls
Plaça Verdaguer, 1, 08786-Capellades
Dipòsit legal:
ISBN: 979-13-87605-98-8

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot realitzar amb l'autorització dels seus titulars, a banda de les excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*«Som d'un país de cinquena o potser de sisena categoria,
afirmà amb evident satisfacció Ecolampadi Miravittles.»*

SALVADOR ESPRIU,
«El país moribund»

«Vaig llegir al diari que no hi hauria Apocalipsi.
Per celebrar la bona nova vaig anar al McDonald's
i vaig demanar una hamburguesa.»

SŁAWOMIR MROŹEK,
«Ketchup»

Els Reis de la talla 28

Després de la cavalcada, el Rei Gaspar passa un moment pel Palau per fer quatre paquets que li queden per repartir. Està content de com ha anat el dia: les dependents l'han trobat passable, amb la barba rossa, i no li han fet sentir que té dos mil anys. D'una bossa blanca treu un jersei de blau marí amb una ratlla vermella i dues de color cru, i l'ensenya a Melcior i a Baltasar.

–Què us sembla això per a l'Ainoa?

Melcior se'l mira horroritzat:

–On vas a parar! Li has agafat un jersei de nena petita!

Gaspar obre la segona bossa i treu un altre jersei, negre, amb caputxa, que té preparat per a la germana de l'Ainoa, que es diu Montserrat. Entre la vora i el coll, on arrenca la caputxa, hi ha menys d'un pam. Els tres Reis es miren l'etiqueta: «talla 28».

Baltasar enfolleix de pànic. S'imagina la cara que faran les noies, que tenen tretze anys, quan l'endemà al matí, en lloc dels jerséis que han demanat, es trobin dues peces de roba infantil.

–Ja estàs sortint ara mateix a canviar-ho!

Gaspar mira el rellotge: passa d'un quart de nou. Es posa les primeres babutxes que troba, es corda el mantell amb el coll d'ermíni, agafa les dues bosses i surt del palau cames ajudeu-me. És mag, però els seus poders no li permeten canviar la talla de la roba ni fer sortir del no-res dos jerséis Brandy Melville. Ha d'arribar a la botiga abans que no tanquin.

Baixa corrents, ensopega amb les babutxes que li venen amples, i amb la vora del mantell. Va mirant el rellotge, angoixat.

Si troba tancat, haurà de buscar una altra botiga i improvisar un regal. Si totes les botigues són tancades, haurà de recol·locar el regal d'alguna altra adolescent. Troba a faltar aquella època en què la gent creia més en els Reis d'Orient i els grans magatzems obrien fins a mitjanit per recollir els presents. Mentre les dependents despatxaven, uns treballadors retiraven la decoració de Nadal i canviaven els aparadors per posar-hi les Rebaixes. Ara, per culpa del Pare Noël, que els ha tret parròquia, a quarts de nou no es veu ni una ànima per enlloc.

Gaspar arriba a la botiga Brandy Melville del carrer Rosselló, a punt d'esclatar, suat i vermell com un titot. Està tan atabalat que no s'adona que una de les dues portes és oberta. Es llença sobre la porta tancada i comença a picar la reixa per cridar l'atenció de les dependents.

—Què passa? Què passa? —s'hi acosta una moreneta.

—He de canviar aquests regals! És una emergència!

La noia li indica la porta del costat, oberta de bat a bat. Duu la corona torta, tot el coll d'ermini xop de suor. Quan entra a la botiga, li salta una babutxa. Les dependents l'envolten. Treu els jerseis, desesperat.

—Són així, aquests jerseis, jo el tinc igual: va així, entallat —li diu una rosseta maca.

—Sí, jo també el tinc, aquest negre —diu la morena, que ensenya el melic—. 28: talla única.

El Rei Gaspar surt de la botiga arrossegant el mantell. Quan arriba a casa de l'Ainoa i la Montserrat es beu el cubell d'aigua dels camells. Després se'n menja el pa. Es deixa caure a la butaca amb un cop de cul profund, i en tres glops s'empassa la copa d'anís del rei blanc, el conyac del rei ros i el Calisay del rei negre.

El petit Twingo

El petit Twingo era un cotxe eixerit, fill d'en Patufet i d'un Seat 600 de color rosa. Va néixer a sota d'una col del Saló de l'Automòbil de París del 1991, amb l'ajut de la llevadora senyora Renault, que duia una bata blava (allò que abans se'n deia un guardapols). Tenia uns ulls molt oberts i rodons que es miraven meravellats les ratlles contínues i discontinúes de la carretera, els ramats de xais que pasturaven pels prats (i que el petit Twingo comptava perquè li feien illusió: dos ramats! tres!), els trens que passaven (feia carreres per veure qui anava més de pressa: sempre guanyava el tren) i els excursionistes amb les taules plegables, les gandules i, de vegades, una tele, que prenia la fresca després de dinar a sota d'un pollancre (anys més tard, sota el mateix pollancre, hi havia una senyora molt pintada, amb una faldilla molt curta, asseguda en una cadira de plàstic d'aquelles de bar).

Quan anava a veure la seva àvia (que es deia Dauphine i era francesa) el petit Twingo sempre cantava: «*Para ser conductor de primera, acelera, acelera*» i «*Vamos de paseo, en un auto feo*». Quan entonava aquesta cançó, que s'havien inventat feia uns quants anys uns pallassos de la tele, es mirava els altres cotxes que circulaven pel costat. Que n'eren de lletjos! Tan malcarats, amb aquells ulls de voltors, de panteres i de serpotes. I tan negres! O metallitzats, que semblaven robots! El petit Twingo, en canvi, era blau, verd, groc o vermell: els colors alegres del parxís. I tenia cara d'emogi, tot i que en aquella època encara no existien, els emogis: només hi havia una tieta soltera que

pimplava anís (per no dir altres substàncies) i que es deia Smiley.

Per dins, el petit Twingo també era molt alegre. Quan era menut, estava ple de detallets blaus, verds, grocs o vermells: al voltant, a la maneta de pujar i baixar el vidre i a la reixeta de l'aire condicionat. De seguida que va créixer una mica va anar canviant de colors: va passar del verd clar, el rosa i el blau cel –aquells colors bonifacis que lligaven amb la carona que feia de bon jan– al vermell torrat, el mostassa i el color albergínia, que són una mica més tristos. Li van canviar una mica els ulls. Li van redibuixar la boca. El dia que va fer sis anys, va sortir la sèrie limitada Élite. Quan va anar per bufar les espelmes del pastís, l'envoltaven cinc models molt guapes i amb molta meta, amb vestits curtets de color plata; cadascuna duia al vestit una lletra de la paraula É-l-i-t-e. El petit Twingo es va mirar ell com anava vestit. No s'ho podia creure: s'havia tornat de color gris metallitzat! Les models el consolaven, ensenyant les cuixes, i li netejaven les llàgrimes que li sortien dels ullassos amb la vora de la minifaldilla platejada. Li deien que no es podia ser un nen tota la vida, que ja tenia 16 vàlvules, i que també es pot ser divertit i metallitzat.

Va passar pel marró, el verd, el blau i el bordeus, metallitzats i llunts, cada cop de més mala gana. El dia que el van vestir de negre, la rebequeria va ser de les que fan època. «Prou!», va cridar la senyora Renault, clavant-li plantofada. Al Saló de París del 2008 es va presentar el Twingo II, amb la mateixa cara de musaranya que tots els altres cotxes.

D'una conversa amb sant Quirze

Al final del camí veig un home amb una túnica llarga fins als peus, calçat amb sandàlies. Penso que potser és un veí musulmà, però quan m'hi acosto, veig un senyor amb allò que se'n diu un perfil grec (un nas gran i recte que arrenca a tocar del front).

—Bon dia tingueu. No passeu calor, tan tapat?

Fa una tarda amb una temperatura inquietant.

—És una roba que s'ha anat aprimant amb els segles i m'hi entra l'airet per sota —respon l'home, que, mig arrossegant els peus amb les sandàlies, va aixecant polseguera.

—Però, vós sou... sant Quirze! Què hi feu aquí, al camí de can Torrent? Pensava que us havien torturat i decapitat quan éreu petit, a l'època de Dioclecià, a Tars, Cilícia. Constató, amb satisfacció, que heu arribat a anciana i que tot i els anys esteu en bona forma. Feu la mateixa cara que en uns goigs que vaig comprar al Mercat de Sant Antoni. Això sí, arrugat i barbut.

—Ja sabeu que, amb la mare, Julita, soc el patró de la vila. Durant dècades la gent ens ha estimat i festejat, i ha estat gràcies a l'amor dels veïns que hem arribat a aquesta edat impròpia d'uns màrtirs cristians.

—Deveu estar content, doncs. És un dels grans moments del calendari litúrgic: la vuitada de Corpus! La gent surt al carrer, hi ha cercavila, cada dia li toca a un veïnat d'organitzar la revetlla. Tot plegat fa oloreta de paganisme. Però vós n'heu vist de tots colors, i no crec que us hi poseu cap pedra al fetge.

–En confiança: m’agradava més la festa d’abans –em diu sant Quirze–. Quan feia la passada pels carrers del poble, la cobla combinava amb molta traça trompeta i fiscorn. Ara trobo que abusen del timbal i la marxa pren un aire de desfilada militar.

El sant es repenja amb una mà en un roc gros que hi ha a la vora del camí i hi aterra dolçament de cul.

–Us veig cansat –li dic.

–És que no he dormit gota. Ja sabeu que amb els ajuntaments democràtics han proliferat les festes a l’interior del nucli urbà. Abans, quan acabava la passada, la cobla tocava unes quantes sardanes i acabava, ritualment, amb un vals, un xotis i una polca. A la una o a dos quarts de dues tothom era al llit. Ara, en canvi, la festa engega a la una o quarts de dues i s’allarga fins a les cinc o quarts de sis de la matinada. La placeta de can Lleonart fa un embut amplificador que fa rebotre la música per les façanes de les cases. He passat la nit en blanc. Per això he sortit ara una mica, perquè em toqui l’aire. A vostè li sembla bé que cada any es mogui aquest brogit? Al poble hi ha gent gran, malalts, pares amb criatures que no poden o no volen anar a la festa.

–Benvolgut sant Quirze, no heu llegit les opinions de l’antropòleg Manuel Delgado, que diu que les festes i les revolucions han de trencar les estructures establertes i sacsejar la gent? Doncs és això, justament, el que passa, promogut burocràticament i automàtica pels ajuntaments, que volen quedar bé amb la jovenalla. No sou vos tot sol. Aquesta setmana també s’hi han trobat sant Eliseu Profeta, santa Maria Miquela i sant Gregori Bisbe.

Al trencant de la Font del Ferro ens separem: ell cap a la font, jo cap al poble.

–Records a la vostra mare, la senyora Julita.